

бѣше тиха, свѣтла, лунна. Марийка прѣмина цѣлата алея, озова се при врачката, седна на пейката и се замисли. Изведнажъ задъ врачката нѣщо зашумолѣ. Марийка скочи отъ пейката. Мѣжду елхитѣ мърдаха нѣкакви сѣнки. Нѣщо сиво... Ахъ, това е нейната коза!... А ония двѣ... Това сж младитѣ ѝ дѣца... „Козичке!... Тука, тука, тука! Ела де, ела!“...

Козата стоеше задъ врачката и съ своитѣ пълни съ довѣрие очи гледаше Марийка, а задъ нея — двѣ младички козички. А майка имъ дълго гледаше въ очитѣ на Марийка и въ този погледъ имаше нѣщо, което Марийка не можеше да разбере — гледаше съ нѣкакъвъ мълчеливъ въпросъ, като по-млада другарка въ очитѣ на по-старата си и по-опитна другарка. Понѣкога козата обръщаше глава къмъ малкитѣ, а послѣ изново гледаше Марийка...

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е:

1. Баба Марта, стих. отъ *Цв. Парашкевовъ*.
 2. Смъртта на зайчето отъ *И. Василевъ*.
 3. Свирачъ Янко и дѣдо Борилъ (по Клавдия Лукашевичъ).
 4. Затворникъ, стих. отъ *А. Илиевъ*.
 5. Приказка за царъ Кария — *В. Чалковъ*.
 6. Подвижно училище.
 7. Червенокожи.
 8. Срѣдъ лавинитѣ.
 9. Кокиче — *Цвѣтко*.
 10. Бари.
 11. Опитомената дива коза.
- 